

A félelmes ifjúkor-ból

1. Karamazovok

Dimitrij vallomása tótágast állva,
lány útjait leső, féltékeny szerelem,
mely zúzni tudna in flagranti-t látva,
lányt karoló Polip delírium rémálma,
szívárvány örvény — mindezt ismerem.

Iván kételyei? — Hisz bennük forgok:
a zsellér kisleány szelindekeivel
meghajszoló, széttépető tábornok
vádolója én vagyok, ki visszaborzad
a kisleányát hülyévé püfölő
torz-kéjű apától, s ki egyszeriben
meglátja elmélete következményeiben
ön-mását: azt a nyiszlett kis ördögöt!

Mindez voltam már. De sehogysem tudok
Aljosa lenni, pedig csak az szeretnék!
ki a rút-kis-kacsa-kisleány testét
megvédi gyerek-kegyetlen kínzóitól!
Az ösztön fegyelmező gyémántkemény szeretet.
Mért úr a GÉN? Miért nem választhatunk szabadon szerepet?

4. Hídobbantás

A németek a Margithíd felét
földrobbantották (tévedésből-e?)
Csúcsforgalomban négy háromkocsis
villamos zuhan a mélybe; autó,
gyalogos: ki tudja hány! Milyen
furecsa halálnem — csak zuhanni . . .

És ha én estem volna
tört tagokkal Dunába?
(hisz épp készültem Óbudára!)
Vagy beszorulva a víz alá merült
villamoskocsiba, mely bugyborogva
telt meg vízzel, néhány perc időt
hagyva tünődni — mi jutott volna eszembe?
. . . mint ült markomban a csupasz, árva lány
borzongva és az apjáról mesélt,
s tenyerem fogta combja bársonyát,
s a következő éjjel ez a lány
lefeküdt egy dögszép arcú fiúnak?
Számít ez most már? Még mindig sajog?
Anyám gürcöl a távolban . . .

Hová megyek,
mily isten vár? Elfogy a levegő.
Mire gondoljak? Még mindig nem tudom.
Egyáltalán fontos-e valami,
hogy görcsöl torkom, nem tud ellenállni
a víznek . . .

Új testbe visszük át érzelmeinket?

